

וישמה בطنא - זו הגבירה, שבאה לה אוור מנגן, ושם בה אוור עליון שבאו לו מהראשת. ואז, והלכט אל המקום. וממי הוא פרי הארץ שלמעלה? זה יוסף, שנקרא צדיק, פרי מאותיו עז החמים. ואותו הפרי לחבר בطنא. ואם לא תלך עם פרי הוהה, השמר מלכנת לאותו המקום, שלא

תשוף אותו בשלהבנה. כך אמר יעקב לבניו, השמר מלודחת למצרים אם לא תודיעו לאיש את המנחה ההייה. וכשהטרדו, מתפיסו באחד, וכל העולים בשמקה.

ובא ראה מה פטוב, (בראשית ט) ויכינו את המנחה עד בא יוסף. שהמנחה הזו התקינה בשנים עשר העמודים שלה, עד שבא בעלה להתרับר עמה באחרים. ובאותו הזמן הם יאכלו שם לחים, ושם חמימים יתעורר עליהם.

פתח ואמר, (תהלים יב) קומה היא אל נשא ידר. להgeber את הימין על הכל, כמו שנאמר (שמות י) נשאתי את ידי. וזה הימין העלונה, שנקרה אל, שהרימה דגלה למעליה. ועל זה הכרם בו ובאת אל הפהן, וזה צד הימין שהתעורר בעולם, והוא יקבל מפרק אותה המנחה, ויקבל אזותה בימין.

ועל זהفتحו (דה'א כתט) לך ה' הנדרלה והגבורה. מה הטעם? משום שכחוב כי כל בשמים. והתרับר הארץ ראשית הפרי בזה, וכל הכתירים.

ועל זהفتحו (תהלים קל) שאו ידיכם קדש. קבילו אותה מנחה שנקרה ידיכם של הימין, ותשאו אותה למקום שנקרה קדש, שהינו שבת, תשאו אותה לה. ואנו וברכו אותה, והיא מתקבצת העליון, שנקרה חכמה העלונה

ונשמה בطنא, דא מטרוגיתא, דאתה לה נהירו מגניה, ושוי בה נהירו עילאה דאתה ליה מראית. וכדין, והלכט אל המקום. ומאן הוא פרי הארץ דעילא, דא יוסף, דאקרוי צדיק, פרי מההוא עז חיים. וזהו פרי תחבר בطنא. ואי לא תיזל עם האי פרי, אסתפר מלמיזל לההוא אטרה, דלא תוקיד לך בשלהובנה. כך אמר יעקב לבני, אסתפרו מלמיחת למזרים, אי לא מתחוו לאיש ההוא מנחה. וכך מתחוו, מתחוו בחדא, וכל עלא מא בחרודה.

וთא חז, מה פתיב, ויכינו את המנחה עד בא יוסף. דהאי מנחה אסתקנת בתריסר סמכין דיליה, עד דאתה בעלה לאתחברא בה באחרים. ובזהו זמנה איןון ייכלון לחמא תפין, וסמא דתמי אתעד עלייהו.

פתח ואמר, (תהלים יב) קומה היא אל נשא ידר. לאgeberא ימינה על פלא. במא דאת אמר, (שמות ו ח) נשאתי את ידי. ודא ימינה עילאה, דאקרוי אל, דארימת דגלא לעילא. רעל דא, (דברים כו) ובאת אל הפהן, ודא סטרא ימינה, דאתעד בעלמא, והוא יקבל מינך ההוא מנחה. ויקבל לך בימינה.

ועל דא פתיב, (דה'א כתט) לך ה' הנדרלה והגבורה. מה טעם, משום דכתיב כי כל בשמים. ואתחבר הארץ האראשית פרי, וכל בתרין. ועל דא פתיב, (תהלים קל) שאו ידיכם קדש, קבילו לההוא מנחה דאקרוי ידכם יdiminna, ותשאו יתה לאטרה דאקרוי קדש, דהינו שבת,תשאו יתה ליה. וכדין וברכו את ה', וαι הי אתברכת מפלא, על ידי דכהנא דאלבש בבד, דאייהו ענפה דאלנא עילאה, מן הפל על ידי הפהן שהחלבש בבד, שהוא ענף האילן

שהתלבשה בו. ומאותו הופיע יוצאות כל הברכות לעולם. וחשובן הפהן הוה שבעים וחמש. שבעים ושטים, כנגד שבעים ושנים צדדים, רשותם בצד החסיד. ושלשה שנשארו כנגד שלוש דרגות עלינונות שהתלבש בהן. ולא צריך הפהן להפסיק בין אותו הלובש העליון שהתלבש בו, שלא להראות פרוד במקומם עליון. ואנו מתחברים עליונים ומחותנים על ידו.

ובא ראה, אלמלא אותה המנחה שירדה עמהם ובבקשת עליהם רחמים, לא יצא משם. זהו שכותוב (שמות ב כ) ופעל שועתם אל האלים מן העבריה. האלים - זו האם העליונה. מן העבריה - זו מנהה, שהיא עבורה, והיא מתפללת על בניה, כמו שאמר (תהלים קט) ואני תפלה. ונקראת עבדה, משום שהיא גן עדן, וצרייך לעבר אותה.

והיא קיומ העולם. ועל זה העירו החכרים, על שלשה דברים העולם עומד: על התורה - זה יעקב, על העבודה - זו תורה שבعل פה, ועל גמilitות חסדים - זה אברם. דבר אחר, עבורה - זה יצחק, והפל אחדר.

ובשפת עוזר הפהן הוה לעבודה הוז, איזי יורד לחם מן השמים לארץ הוז, ויזן את יושביה. ומה הלחם? זה הלחם שהחטעה למעלה, וסתמן במלוא תלויים. ומטל היורד בשבת נזמן מזונות, כיון שהיא מקיים של מעלה, משום שהיא העולם הבא, ורקעולם הבא מוציא אויר למעלה. ועל זה, (שם) היום לא תמצאו בשירה, משום שהיא מקבלת השדה הוזeskאה לעצמה, אבל לעולם הבא

דאקרי חכמה עילאה דאטלבש ביה. ומה הוא ענפָא, נפקין כל ברקאנ בעלמא. וחישבנא דהאי פהן שבעין וחמש. שבעין ותראיין, לקביל שבעין ותראיין סטריין, רשיימין בסטריא דחסיד. ותלהא דאישתאראן, לקביל תלטה דרגין עילאיין, דאטלבש בהון. ולא בעי פהנא למיפסק, בין ההוא לבוש עילאה דאטלבש ביה, דלא לאחזהה פרויד באתרא עילאה. וקידין אתברבן עילאיין ותקפין על ידיה.

וთא חז, אל מלآل הוה מנחה דנחתא עטהורן, ובצעית עלייהון רחמיין, לא נפקין מטפמן. הדא הוא דכתיב, (שמות ב כ) ותעל שועתם אל האלים מן העבודה. האלים: דא אימא עילאה. מן העבודה: דא מנהה, דאייה עבודה ואיהי מצלה על בניה, כמה דאת אמר (תהלים קט ז) ואני תפלה. ואקרי עבודה, בגין דהיא גן עדן, ואצטריך למפלחה.

ואיהי קיומה דעתמא. ועל דא איתערו חבריא, על תלת מלין עלמא מתקאים, על התורה, דא יעקב. על העבודה, דא תורה שבעל פה. ועל גמילות חסדים, דא אברם. דבר אחר, עבודה, דא יצחק, וכולא חד.

ובדי איתערhai האי פהן, להאי עבודה, בגין נחית לחם מן השמים להאי ארין, ויזן ליתבהא. ומאי לחם. דא לחם, דאסטלק לעילא, ומזוני במזלא פליין. ומTELא דגנית בשפט יהיב מזוני. בגין דאייה קיומה דלעילא. בגין דהיא עלמא דאתמי, ועלמא דאתמי אפיק נהירוי לעילא.

ועל דא, (שמות ט כה) היום לא תמצאהו בשדה, בגין דהאי יומא, קבילתαι הא שדה, שקיי לגראמה. אבל לעולמא דאתמי, תשבחון ההוא

תמצאו את אותו יום טוב, זהו שדה, שמאיר באור השמש. ובא ראה, השבת זו נקראת כל, משום שיש בה חמישים שערים נפתחים, והחדר. וכשהכל הנה מתעורר לפלה, אני האם העלונה מלבישה אותו גבורות עליזות, ומתחזרים רחמים בעולמות, ותקון העליון מתקן.

וזהו אותו האפריון. ועל זה כתוב (שרי) אפריון עשה לו המלך שלמה. אלו תקינו העולם. עמודיו עשה כסף - זה אברהם. רפידתו זהב - זה יצחק. מרוכבו ארגן, דא יעקב, פוליל שני האדרים, שרוכב על הפסא, שנקרו אהבה קטנה.

דבר אחר, תוכו צויף אהבה - זו אהבה רעה, שהיה פגימית. מבנות ירושלים, בשחתינו את המנחה הזו, שמאיר לה השמש. ועל זה (בראשית מז) ויכינו את המנחה, אז וישא משאות, חלק להם חלוקם. ומאייהו מקרים נטנו להם? מאת פניו, זהו הפסא, שפטון הפלבו.

ותרב משאת בנימן (שם). מה הטעם? משום ששכינה בחלקו. ממשאת כלם חמש ידות - בא וראה, ה' האחרזנה הזו נקראת כליה, כשבחבר עמה כל, ואין מתישבות אלא בחלקו של בנימין. ועל זה חמש ידות הוא קיבל, כשהתקבל ב"ל עמה, ולא אתיישבו אלא בחולקא דבנימין. ועל דא חמש ידות קביל, כדקביל הא ה' דакרי מנהה בחולקיה. וכל חמישין ברקאן, דאתין מפ"ל להאי כל"ה, קביל בנימין. Mai טעמא, בגין דאיו זעירא דכליה.

משאת כלו שבטי עשרה, משאת בנימין, אתרבי, חמץ זמני עשרה. הא חמישין. וכולא בגין הא ה' דשרא בחולקיה. Mai טעמא, בגין דאיו זעירא, ואיו זעירא,

יומא טבא, דא הוא שדה, דנהיר בנהירו דשמעה.

ויה חזי, הא שבת ב"ל איקרי. בגין חמישין פרעון היה אהתהוו ואיתער. ועוד הא כל אהער לבלה, פדין אם עילאה אלביבשת ליה גבורן עילאיין, ואיתערו רחמין בעלמיין, ותיקונא עילאה אטפנון.

זהו אפריון. ועל דא כתיב (שה"ש ג ט) אפריון עשה לו המלך שלמה. דא תיקוניין דעלמא. (שם עמודיו עשה כסף, דא אברהם. רפידתו זהב, דא יצחק. מרוכבו ארגן, דא יעקב, פוליל תרין סטרין. דרכיב על פורסיא, דאקרי אהבה זוטא.

דבר אחר, תוכו רצוח אהבה, דא אהבה רעה, דאייה פגימה. מבנות ירושלים, פד אתקינו להאי מנהה, דנהיר לה שמשא. ועל דא ויכינו את המנחה, פדין (דף ג ע"א) (בראשית מג לד) וישא משאות, פליג לוז חולקיה. ומאן אמר יהיב לוז, מאת פניו, (דא) הא כורסיא, דמזונא דכולא ביה.

ותרב משאת בנימן, Mai טעמא, בגין דשכינטא בחולקיה. ממשאת כלם חמיש ידות, פא חזי, הא ה' בתרא, אקרי כליה, פד אתחבר ב"ל עמה, ולא אתיישבו אלא בחולקא דבנימין. ועל דא חמץ ידות קביל, כדקביל הא ה' דакרי מנהה בחולקיה. וכל חמישין ברקאן, דאתין מפ"ל להאי כל"ה, קביל בנימין. Mai טעמא, בגין דאיו זעירא דכליה.

משאות כלו שבטי עשרה, משאת בנימין, אתרבי, חמץ זמני עשרה. הא חמישין. וכולא בגין הא ה' דשרא בחולקיה. Mai טעמא, בגין דאיו זעירא, ואיו זעירא,